

Posudek oponenta rigorózní práce

Jméno a příjmení autora rigorózní práce: Mgr. Otakar Koutenský

Název rigorózní práce: Exekuce prodejem movitých věcí

Oponent rigorózní práce: JUDr. Zdeněk Pulkrábek, Ph.D.

Rigorózní práce byla v souladu s *pokynem děkana č. 23D/2011 ze dne 2. 8. 2011, kterým se stanoví postup při ověřování originalnosti vysokoškolské kvalifikační práce*, prověřena antiplagiátorským programem THESES, který vykázal shodu rigorózní práce s jinými díly 6%.

	Hodnotící kritérium:	Splňuje:	Splňuje částečně:	Nesplňuje:
1.	Vhodnost struktury RP ve vztahu k zvolenému tématu a soulad zadání RP s jejím obsahem:		X	
<p>Předložená práce je komplexním výkladem o exekuci prodejem movitých věcí. Vlastnímu tématu ovšem předchází poměrně rozsáhlé obecné výklady (kapitoly 1 až 4, tj. téměř 40 stran ze 107), které s ním vesměs přímo nesouvisí, resp. nejsou pro něj potřebné, a jeví se tedy spíše jen jako výplň.</p> <p>Formálně je práce rozdělena na úvod, pět částí a závěr. Autor části nijak neoznačuje a ví proč – některé z nich označit nelze, protože spojují text, který k sobě logicky nepatří. Tak by první část sice mohla být nazvána jako „obecná“, avšak nesměla by obsahovat kapitolu pátou věnovanou již exekuci prodejem movitých věcí („Předpoklady pro vydání příkazu prodejem movitých věcí“); nemusela by v ní být ani pasáž věnovaná definici věci (zařazené na s. 14 plynule za text o dohledu nad činností exekutorů). Třetí část zase poněkud nesourodě spojuje prodej sepsaných věcí mimo dražbu, prostředky obrany proti soupisu a dražbu. Čtvrtou část pak tvoří jakási miscellanea, seskupení dílčích, opět nesourodých témat, včetně rozvrhu. Pokud některé z nich autor shrnuje do kapitoly nazvané „Speciální situace při exekuci prodejem movitých věcí“, je to poněkud nepřesné, protože postup podle § 44 odst. 4 nebo § 79 odst. 2 EŘ nepředpokládá předchozí postižení věcí exekučním příkazem, a tedy vlastně nejde o „exekuci prodejem movitých věcí“, tj. jejich nucený prodej.</p>				
2.	Přiměřenost použité metody zpracování:		X	
<p>Hlavní část práce by se dala charakterizovat jako chronologický popis postupu vedoucího od exekučního příkazu k prodeji movitých věcí do jejich dražby, se zvláštním důrazem – předurčeným autorovou praxí – na faktické úkony při soupisu movitých věcí („provádění exekuce prodejem movitých věcí tzv. v terénu“), které autor popisuje velmi detailně. Pro cíl, který si autor vytkl, tj. pro „komplexní analýzu exekuce prodejem movitých věcí“, to lze považovat za přiměřené (i když o analýzu v pravém smyslu, tedy o získávání nových poznatků rozbořením celku, myslím nejde).</p>				

Pokud jde o výklad *práva*, tedy nikoli o onu pasáž, v níž popisuje autor své praktické zkušenosti z terénu, je výklad převážně pouhou reprodukcí (neříkám „opisem“) paragrafů. Autor to nazývá „komentářovým způsobem.“ Výklad je to většinou mechanický, autor příliš nevysvětluje, proč má něco být, nekonkretizuje smysl reprodukováných pravidel, nehledá sporné otázky. Kde začíná problém, komentář končí. Např. u výkladu o změně plátce mzdy v obecné části (když už jej autor na s. 25 podává) zůstává ve vzduchu otázka změny před vydáním exekučního příkazu; slova „nebrání-li to účelu exekuce“ odbývá autor (na s. 41) tím, že jsou velice vágní a že jejich naplnění závisí na úvaze exekutora (což rozhodně nezávisí); ohledně dalšího postupu v případě, že věci povinného jsou u třetí osoby, která není ochotna je vydat, píše autor jen o protokolu, ne však už o tom, jak tyto věci postihnout (s. 61); autora dále nezajímá např. právní povaha dražby jakožto titulu nabytí vlastnického práva; zánik závad vázoucích na exekvované věci odbývá tím, že zanikají (s. 89).

Pokud autor právní otázky zmiňuje, odpovídá na ně někdy pouhým „osobně se přikláním“ apod., někdy stručnou argumentací, založenou na jazykovém výkladu.

Škoda, že se nepouští častěji do takových rozborů jako ohledně věci vyloučených z exekuce (s. 50) nebo ohledně významu zajišťovacího převodu práva v exekuci (s. 74).

Jinak autoru, jak již naznačeno výše, vyhovují otázky neprávní – jaký je *vhodný* postup vykonavatele. Z práce se dozvíme o zjišťování informací od sousedů povinného (s. 54), o zvonění a klepání (s. 55) nebo o umístění polepek (s. 58). Nutno ale uznat, že autor se tyto otázky snaží zasazovat do právního kontextu, např. když se zmiňuje o trestněprávních a ústavněprávních mezích vykonavatelovy činnosti.

Pokud v závěru hodnotí právní úpravu jako dostačující, je otázkou, na základě čeho k tomu došel, když ji v průběhu práce nehodnotil.

3.	Orientace v právní úpravě a úroveň práce s ní	X		
Autor se v právní úpravě orientuje dobře.				
4.	Práce s právními prameny a judikaturou:	X		
S právními prameny a s judikaturou pracuje adekvátně.				
5.	Využití domácí a zahraniční literatury a práce s ní:		X	
S literaturou autor pracoval minimálně, což je zřejmé z jejího velmi stručného seznamu a z malého rozsahu odkazů. Zahraniční literatura je zastoupena jediným slovenským internetovým článkem (poslouživšimu k velice stručné „komparaci“). U podstatné části práce to odpovídá jejímu stylu – reprodukcí paragrafů a popisu vlastních zkušeností s faktickou činností.				
6.	Formální náležitosti RP (jazyková úroveň zpracování, odborná kvalita, členění a formální úprava textu, správnost citací, bibliografických odkazů v textu, seznam použité literatury, rozsah):		X	
Práce má slušnou jazykovou úroveň, objevuje se v ní jen málo chyb. Nápadné je, u právníků bohužel běžné, nesprávné používání spojek „když“ a „kdy“. Za nevhodnou považují nejednotu				

v odkazech na právní předpisy, soudní rozhodnutí či judikaturu. Někdy jsou přímo v textu, případně v závorce, v několika případech však, těžko říci proč, pod čarou.

Problém mám se slangovým užíváním termínu „mobiliární exekuce“. Měl jsem za to, že je synonymem pro exekuci prodejem movitých věcí, autor jej však zužuje na práci vykonavatele v terénu, tedy na soupis movitých věcí a související úkony. Autoru navíc tento významový posun nestačí a hovoří i o „výkonu mobiliární exekuce“ či dokonce o „provedení výkonu mobiliární exekuce“ (což je název podkapitoly 8.3.).

V práci lze narazit na odborné nepřesnosti až nesprávnosti. Např. na obecné a nesprávné tvrzení, že při zastavení exekuce by měl nést náklady exekuce oprávněný (s. 22) nebo že § 322 odst. 2 OSŘ obsahuje taxativní výčet (s. 47).

7.	Hodnocení závěrů a přínosnosti práce		X	
----	--------------------------------------	--	---	--

Z hlediska právního nepřináší práce víceméně nic (výjimky lze ovšem najít, např. výše zmíněné výklady na s. 50 nebo 74). Velice zajímavý je popis práce vykonavatele (jímž autor zřejmě je), ale mám trochu pochybnosti o tom, nakolik jde o látku vhodnou pro rigorózní práci v oboru práva. Tyto pochybnosti však nezastiňují fakt, že autor přemýšlí nad tím, jak při své práci postupovat na jedné straně efektivně, na druhé straně se zřetelem k právům všech zúčastněných.

8.	Otázky položené k obhajobě:			
----	-----------------------------	--	--	--

1. Z čeho autor dovozuje, že exekutor by neměl do soupisu pojmout věc jen tehdy, „je-li nade vši pochybnost prokázáno“ právo k věci nepřipouštějící exekuci (s. 69)?

2. Jak může být oprávněný uspokojen z věci povinného, které zadržuje a nechce vydat třetí osoba?

Závěr:

Předloženou RP k obhajobě:	doporučuji
----------------------------	------------

V Plzni dne 16. 8. 2018

